

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Haziran 2020 • No: 147

İnsanlığı Nefessiz Bırakan Sömürü Düzenine Mahkûm Değiliz!

Böyle bir sistemde insanın nefes alması, kendini insan gibi hissetmesi, psikolojisinin bozulmaması mümkün mü? ABD’de siyah bir emekçinin öldürülmesinin ardından patlayan öfke, “nefes alamıyorum” sloganıyla dile geliyor. Bu sloganın tarihin bu kesitinde ortaya çıkması kesinlikle tesadüf değil. İnsanlar ister farkında olsun ister olmasınlar; bu slogan insanlığın içine itildiği dayanılmaz koşullara verdiği bir tepki, bir çığlıktır.

Dünya ekonomisindeki sarsıntı devam ediyor. OECD’ye göre, dünya ekonomisi bu yıl yüzde 6 oranında daralacak. Üstelik bu iyimser senaryoya göre yapılmış bir tahmin. Sermayenin uluslararası kurumları, iyimserlik rüzgârı estirmek istedikleri için gerçeği tam açıklamıyorlar. Yine de IMF’in dünya ekonomisine dair hazırladığı raporuna koyduğu başlık çok şey anlatmıyor mu: “Benzersiz bir kriz, belirsiz bir iyileşme.” Bu krizin on yıl süreceğini ve sonuçlarının yıkıcı olacağını söyleyen önde gelen iktisatçıların açıklamaları da aslında IMF’in raporuna koyduğu başlıkla uyumlu. Yıllardır yılmadan dile getiriyoruz: Kapitalizm denen sömürü sistemi bir çıkmaza girmiş ve duvara toslamıştır. Sistem girdiği çıkmazdan kurtulamadığı için dünya ekonomisinde muazzam bir çöküş yaşanıyor. İşte tam da bu yüzden, sermayenin uluslararası örgütleri koronavirüsü abartıp felaket davulları çaldılar, çalıyorlar. Amaç bu çöküşü perdelemek!

Fakat estirilen fırtına bir parça duruldu ve şimdi sıra, zarar ziyan tespit çalışmalarına geldi. İşçi sınıfı cephesindeki duruma bir bakalım: *Yalnızca ABD’de 45 milyon işçi işten atıldı.* Bu inanılmaz bir rakamdır ve işçiler için gerçek felaket işsizliktir! Bu insanların ailelerini de eklediğimizde, işsizlikten etkilenenlerin sayısının 100 milyonu aştığını görürüz. Türkiye’de ise belki de tarihin en kaba yalanıyla gerçeklere takla atırılıyor.

Geçen yılın Mart ayında 32 milyon 339 bin kişi işgücüne katılırken, her nasıl olmuşsa bir yıl içinde bu sayı 2 milyon 235 bin kişi azalmış! Oysa normal şartlarda genç nüfus artışına bağlı olarak işgücüne katılım artar. Yine aynı dönem içinde istihdam edilenlerin sayısında 1 milyon 662 binlik bir düşüş olmuş! Ama sanki kriz patlamamış, sanki ekonomi yoğun bakıma alınmamış ve sanki milyonlarca işçi işten atılmamış gibi, işsizlik düşmüş! Acaba TÜİK bilgisayarlarında kara deliklerin olduğu alanlar mı var, yoksa bize yalan mı söylüyorlar? Fakat tüm saklama gizleme oyunlarına rağmen, işsiz sayısını 3 milyon 971 bin kişi olarak açıklamak zorunda kaldılar. Sendikaların ortaya koyduğu gibi, son patlayan krizle birlikte **gerçek işsizlerin sayısı 13 milyondur.**

Henüz daha dünyada toplamda kaç milyon işçinin işsiz kaldığı kesinleşmiş değil. ILO, işten atılanların 200 milyonu bulabileceğini söylüyor. Ekonomi aylar boyunca adeta yoğun bakıma alındığı için, krizden dolayı meydana gelen yıkımın gerçek sonuçlarını ancak gelecek aylarda görebileceğiz. Zincirleme iflas dalgası, yalnızca ülke ekonomilerini daha derin bir çukura itmekle kalmaz, aynı zamanda işsizler ordusunu ve onunla birlikte işçi sınıfının öfkesini de büyütür. ABD’de patlayan ve hızla Avrupa ülkelerine yayılan gösteriler, emekçilerin susup oturmayacağına kanıttır. Tam da bu durumu hesaplayarak, “sonbaharda ikinci koronavirüs dalgası gelebilir” deyip duruyorlar. **Hedefleri bir kez daha emekçileri korkutup eve kapatmak, insanları yalnızlaştırmak ve hak arama mücadelesini bastırmaktır.** Eğer “ikinci dalga” virüs korkutması işe yaramazsa, başka bir şey bulmaya çalışacaklarından emin olalım!

Uluslararası sermaye çevrelerinin denetiminde olan Dünya Sağlık Örgütü, “koronavirüsün bir yere gittiği yok, onunla yaşamayı öğrenmeliyiz” diyor. *Koronavirüs o kadar işlevsel ve o kadar kullanışlı bir araç ki, sermaye sınıfı kolay kolay ondan vazgeçmez.* Mesela tüm dünyada siyasi iktidarlar yıllardır esnek çalıştırmayı hayata geçirmeye çalışıyor ama işçi sınıfının direnciyle karşılaştıkları için hedeflerine tam ulaşamıyorlardı. Derken koronavirüs ile toplum öylesine korkutuldu ki, işçilerin direnci kırıldı ve esnek çalıştırma gönüllü olarak kabul ettirildi. Şu anda dünya genelinde beyaz yakalı işçilerin önemli bir kısmı evden çalıştırılıyor. Teknoloji, banka ve sigorta gibi finans şirketleri beyaz yakalı işçileri evlerine göndererek milyon dolarlık kira ödemekten, elektrik, yol ve yemek masraflarından kurtulmuş oluyorlar. Böylece işçilerin ücretleri aslında düşerken, kapitalistlerin kârları da katlanmış oluyor!

Bir Çin atasözüne göre kriz fırsat demektir. Türkiye’deki siyasi iktidar bu Çin atasözünü pek seviyor olmalı. Baksanıza, işçi ve emekçiler korona korkutmasından başlarını kaldıramazken, **siyasi iktidar fırsat bu fırsat diyerek kıdem tazminatını yok etmek üzere hücumla geçti.** Neymiş efendim, kıdem tazminatı bir fona devredilecekmiş ve emekli maaşının tamamlayıcı kısmı olacakmış! Bu, keçiye

yemek isteyen kurdun kendisine söğüt dallarından boynuz yapıp keçi kılığına girmesine benziyor ama yemezler! Burada anlatamıyoruz fakat hikâyenin sonunda çukuru boylayan sinsi kurt oluyor! İktidar yıllardır İşsizlik Fonunu patronlar sınıfının kasasına aktarıyor. Fakat bu fon da suyunu çekmiş durumda ve şimdi yüklü dış borç baskısı altında olan AKP iktidarı, işçilerin kıdem tazminatına el koyarak yeni bir fon oluşturmak istiyor. İktidar her ne hikâye anlatırsa anlatsın, bilelim ki gerçek budur!

Sermaye sınıfı yıllardır işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıyor, kemiriyor ve yok ediyor. Ancak canavar iştahına sahip sermaye sınıfı doymuyor, işçi sınıfının elinde avucunda ne varsa midesine indirmek istiyor. Uzun zamandır gözünü emeklilik fonlarından ayırmıyor. İnsan ömrünün uzadığı, yaşlı nüfusun arttığı ve sosyal fonlar üzerinde ağır yük olduğu propagandasını hatırlayalım! Siyasi iktidarlar, bu propaganda eşliğinde aslında genç kuşaklarda yaşlılarına karşı nefret duygusu oluşturmaya ve emeklilik yaşının uzatılmasını meşrulaştırmaya çalıştılar, çalışıyorlar. **Kârın asıl amaç sayıldığı kapitalist düzende, egemenler için yaşlılar fazlalıktır.** Çünkü artık sömürülecek enerjileri kalmamış ve kapitalistler için atıp kurtulmak gereken posa haline gelmişlerdir. Dünyada koronavirüsten ölenlerin ezici çoğunluğunun yaşlılar olmasına bir de buradan bakalım!

Yaşlıların fazlalık olarak görüldüğü bir sistem, tüm kılcal damarlarına kadar çürümüş ve kokuşmuştur. Böyle bir sistemde insanın nefes alması, kendini insan gibi hissetmesi, psikolojisinin bozulmaması mümkün mü? ABD’de siyah bir emekçinin öldürülmesinin ardından patlayan öfke, “nefes alamıyorum” sloganıyla dile geliyor. Bu sloganın tarihin bu kesitinde ortaya çıkması kesinlikle tesadüf değil. İnsanlar ister farkında olsun ister olmasınlar; bu slogan insanlığın içine itildiği dayanılmaz koşullara verdiği bir tepki, bir çığlıktır. İşsizlik, yoksulluk, sosyal güvenceden yoksunluk, akıl almaz düzeye ulaşan toplumsal eşitsizlik, demokratik hakların yok edilmesi, devlet ve polis baskısı... Fakat tüm bunlarla birleşen bir şey var: Dayanışmayı yok eden, rekabeti ve bencilliği durmaksızın kışkırtan kapitalizm insanlığımızı öldürüyor, insani duygularımızı yok ediyor. İşte “nefes alamıyorum” çığlığı bu gidişe bir karşı koyuştur; dayanışma ve paylaşım duygularının yani insani duyguların ayakları üzerine dikilip kapitalizme hayır demesidir!

Durmaksızın krizler üreten, tüm zenginliği bir avuç asalağın elinde toplayan, insanlığı nefessiz bırakan kapitalizmde yaşamaya mahkûm değiliz. İnsanlık uzun yollardan geçti, büyük bedeller ödedi ama geldiğimiz aşamada yeni bir dünya kuracak tüm imkânları da var etti. İnsanın insanı sömürmediği, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun, savaş ve şiddetin olmadığı bir toplum kurabiliriz! Öyleyse “ben ne yapabilirim ki?” düşüncesini bir kenara bırakalım. Emin olalım ki, işte o zaman ne yapmamız gerektiğini tüm çıplaklığıyla görmeye başlayacağız! ■

Neden Nefes Alamıyoruz?

ABD’de siyah bir emekçinin polis tarafından sokak ortasında vahşice katledilmesinin ardından başlayan protesto gösterileri dünyanın çeşitli ülkelerine de yayıldı. Dünyanın farklı ülkelerinde, farklı dillerde, siyah beyaz, kadın erkek, genç yaşlı yüz binlerce emekçiden aynı haykırış duyuldu: “Nefes Alamıyoruz!” Bu çılgılık sadece ırkçılığa, polis baskısına değil bir bütün olarak insanlığa cehennemi yaşatan kapitalist sisteme duyulan tepkinin bir ifadesiydi.

Evet, insanlık bugün nefes alamıyor. Çünkü kapitalist sistem eşitsizlik, adaletsizlik, sefalet, açlık, savaş ve şiddet üretiyor. Milyarlarca insan kapitalizmin yarattığı belalar yüzünden adeta bir karabasanın içinde yaşıyor, nefessiz kalıyor. ABD’de 18 Mart-17 Haziran tarihleri arasında, yani yalnızca üç ay içinde işsiz kalan insanların sayısı 45 milyonu geçti. Ama aynı süre zarfında 640 milyarderin toplam serveti 584 milyar dolar arttı. 45 milyon işçinin çalınan hayatına karşılık 640 kişinin muazzam servet artışı! Dünyanın en büyük ekonomisine sahip ABD, toplumsal eşitsizliğin ve çelişkilerin en yoğun yaşandığı ülkedir. Ancak eşitsizlik sadece ABD’de değil bütün dünyada artmaktadır.

Bugün dünyanın en zengin yüzde 1’lik kesimi, küresel servetin yüzde 44’ünü elinde bulunduruyor. Buna karşılık dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun elinde avucunda bir şey yoktur. Milyarlarca insan aç yaşıyor. Uluslararası Çalışma Örgütü ILO, Ocak ayında, henüz kriz patlamadan ve koronavirüs korkutması devreye sokulmadan önce açıkladığı raporda; işsizliğin yükseldiğini, gelir eşitsizliğinin arttığını söylüyordu. ILO verilerine göre 2019 yılında küresel işsiz sayısı 188 milyon, aktif olarak iş aramaktan vazgeçen kişi sayısı ise 120 milyondur. Daha çarpıcı olanı 15-24 yaş arasındaki 267 milyon genç ne eğitimde, ne de istihdamda yer alıyor olmasıdır. Gelecekte umudunu yitirmiş, kendini hiçbir yerde var edemeyen, adeta boşlukta sallanan 267 milyon gençten söz ediyoruz! Kapitalist sistem artık gençlere hiçbir şey veremiyor. Bırakalım yalandan da olsa hayal kurmayı, gençler nefes alamıyor! O yüzden protestolarda gençler en ön saflarda yer alıyorlar. Yine dünya genelinde sosyal

güvencesi, işsizlik parası benzeri haklardan yararlanma olanağı olmaksızın kayıt dışı çalıştırılan tam 2 milyar insan bulunuyor. Bu tablo 2020’nin ilk yarısında daha da ağırlaşmıştır ve 2020’nin sonunda daha da ağırlaşacaktır.

Hepsi bu kadar da değil. *Kapitalistlerin çıkar savaşlarında nice yoksul emekçi öldürülüyor, milyonlarca insan göç yollarına sürükleniyor.* Doğa her geçen gün daha fazla tahrip ediliyor. Bu tahribatın bir sonucu olarak ortaya çıkan fırtınalar, seller, kuraklıklar, aşırı soğuklar binlerce can alıyor. Tüm dünyada baskılar artıyor, demokratik hak ve özgürlükler yok ediliyor. Sözde düzen, kanun, güvenlik adına sokak ortasında insanlar öldürülüyor.

Doğa da kapitalistlerin kâr hırsına kurban ediliyor. Bir milyona yakın hayvan ve bitki türü yok olmayla karşı karşıya. İklim değişikliği orman yangınlarına, çekirge istilalarına ve salgın hastalıklara yol açıyor. Brezilya, ABD ve Avustralya’da milyonlarca hektarlık orman, içindeki canlılarla birlikte yanıp kül oldu. Doğu Afrika’daki çekirge istilaları tarlalardaki mahsulleri yok ederek insanları açlıkla yüz yüze bıraktı. Hava o denli kirlenmiş durumda ki, her 10 kişiden 9’u kirliliği soluyor ve hava kirliliği her yıl dünya çapında yaklaşık 7 milyon insanın ölümüne neden oluyor. Kısacası yeryüzünde kapitalist sistem yüzünden milyarlar acı çekiyor, doğaya, yaşama dair ne varsa tahrip oluyor, tüketiyor!

Kardeşler, kapitalist sistemin dünyamızı nasıl bir felakete sürüklediğini ortaya koyan rakamları, örnekleri daha da çoğaltmak mümkün. Bu tablo kapitalist sistemin ne kadar çürüdüğünü, artık yok olup gitmesi gerektiğini gösteriyor. Kapitalizmin insanlığa verecek en ufak olumlu, faydalı bir şeyi yoktur. Kapitalizm insanlığa tam anlamıyla kâbus yaşatmaktadır.

Bu kâbus artık bitmelidir, insanlığı nefessiz bırakan bu düzen artık yıkılmalıdır. Bugün tüm dünya emekçilerinin, yerküremizin ve insanlığın kaderi ortaktır. Aydınlık bir gelecek, nefes alabileceğimiz yaşanabilir bir dünya ancak kapitalist sömürü düzeninin yıkılmasıyla mümkündür. Kapitalizmi ancak örgütlenmiş işçi sınıfı yıkabilir ve insanlığın kurtuluş yolunu ancak işçi sınıfı açabilir. ■

Fotoğraflarla Sıkılı Yumruk: Dünyada Yükselen İsyân!

ABD'de ırkçı bir polis, gözaltına aldığı siyah Amerikalı George Floyd'un boynuna dizini dakikalarca bastırarak öldürdü. Ölmeden önce defalarca "nefes alamıyorum" diye haykıran Floyd'un katledilişi, ABD'de büyük yankı uyandırdı. Ülke çapında başlayan protestolar, dalgalar halinde diğer ülkelere yayıldı. Meydanlar ırkçılığa ve kapitalizme karşı öfkeyle doldu. Siyah-beyaz, kadın-erkek emekçiler koronavirüs oyununu bozdular ve "nefes alamıyoruz" diyerek sıkılı yumruklarını göğe kaldırdılar.

ABD'de sonu görünmeyen bir emekçi seline bakıyoruz, sıkılı yumruklar havada! Kadınıyla, erkeğiyle kapitalist sömürü sisteminin yarattığı ırkçılığa karşı kitleler akmış sokaklara. Beyaz emekçiler en ön safa yerleşerek ırkçılığa lanet okuyor ve siyah kardeşlerine dayanışma duygularını sunuyorlar. "Size yapılan bize de yapılmıştır" diyorlar. Bu fotoğrafta emekçilerin yüzünde hüznün var ama duygu birliği ve mücadele azmi de var. Ön sıralarda, bisikletin üzerindeki beyaz çocuğa ne demeli? En önünden selamlıyor bizleri. Bizden de sana selam olsun!

Emeğin ortak dili gibidir sıkılı yumruk!
Dünyanın neresinde olursa olsun;
konuştukları dilleri, derilerinin rengi,
inançları ne olursa olsun emekçilerin
ortak duygularının ifadesidir. İnanç,
direnc, dayanışma, birlik... Bizlere ne
çok şey anlatıyor bu sembol.
Fotoğrafa dikkatle bakalım. Binlerce
kilometre ötedeki ABD'li sınıf
kardeşlerimiz bu pozlarıyla, tek bir söz
bile kullanmadan ne çok şey
anlatıyorlar bizlere!

Evlerinin önünden geçen bir yürüyüş kolunu seyre durmuş dört küçük çocuk. Eşitsizliğe karşı isyanın sesi çocuk gözlerinde yankısını bulmuş sanki! Şimdilik gözleriyle, sıkılı yumruklarıyla eşlik ediyorlar yürüyenlere. Kim bilir belki de sonra yürüyenlerin arkasına takılıp "Nefes Alamıyoruz", "Adalet Yoksa Barış da Yok", "Sessiz Kalmak da Şiddettir!" sloganlarına da eşlik ettiler.

ABD'de her yıl binin üzerinde siyah polis tarafından katlediliyor. Son olarak Floyd'un öldürülmesiyle taşan işçi ve emekçilerin öfkesinin bir dışa vurumu bu fotoğraf! Tanklar, ulusal muhafız birlikleri, onlarca kentte ilan edilen sokağa çıkma yasakları, on binleri bulan gözaltı dalgası... Birlik olmanın, dayanışma içinde olmanın coşkusu ve kararlılığı hepsinden üstün geldi. Egemenler her yerde aynı tutumu alır, hakkını savunan ve adalet isteyen emekçilerin karşısına tankları dikerler. İsterseniz İşçi Dayanışması'nın orta sayfasına gidelim ve 15-16 Haziranda işçilerin önüne dikilen tanklara bir bakalım.

ABD'de başlayan protesto dalgası hızla dünyanın çeşitli ülkelerine yayıldı. Fransa'dan bir fotoğraf bu... Arkada Başkent Paris'in görkemli Eyfel kulesi görünüyor. Bir o kadar görkemli eyleme ev sahipliği yapıyor Paris, arkadaki dövizde Fransızca "Herkes İçin Adalet!" yazıyor. Koronavirüs öncesi aylar boyunca sarı yeleklerini kuşanıp Paris sokaklarını egemenlere dar eden emekçi kitleler, yeniden boy gösteriyor.

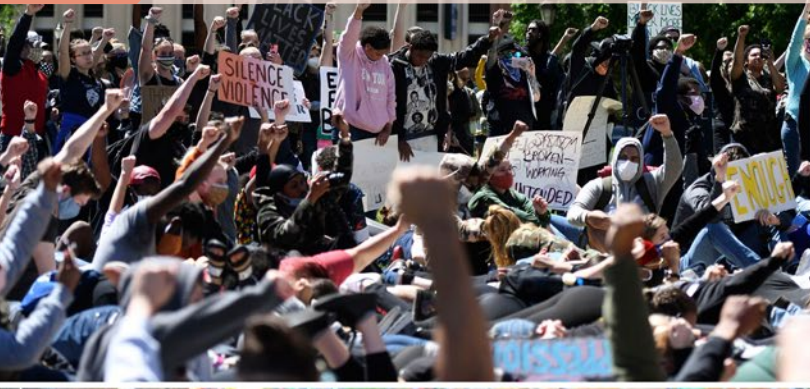

Avrupa'dan bir başka başkente, Londra'ya uzanıyoruz. Trafalgar Meydanındayız. İngiltere Kraliyet yönetiminin, bu meydandaki aslan heykellerini halkın toplanmasını engellemek için yaptırdığı söylenir. Ama birleşince bir aslana dönüşen emekçileri aslan heykelleri nasıl engelleyebilir ki? Bu meydan dünden bugüne isyanların ve protestoların merkezi olmuştur. Aynı bu fotoğraftaki gibi!

Bu fotoğraf ise Avustralya'dan. Ortadaki dövize bakarken, hemen solda sıkılı yumruğunu kaldırıp gençlere güç veren ninemizi de görmezlikten gelmeyelim! Koşullar ne kadar zorlu olursa olsun direnmektir hayat. Direnme azminin en güzel simgelerinden biri olan sıkılı yumruk, bu büyük sembol ezilenlerin mücadelesiyle geçmişten geleceğe taşındı. Bugün ise "Kapitalizm Bizi Nefessiz Bırakıyor!" diyerek ayağa kalkan emekçilerin mücadelesiyle bir kıtadan diğerine yolculuk yapıyor.

Kapitalist Sisteme Öfke Büyüyor!

ABD

ABD'de, 25 Mayıs'ta siyah bir emekçinin polis tarafından vahşice katledilmesinin ardından eylemler devam ediyor. İşçi sınıfı bu eylemlerde yerini alarak, iş durdurarak kapitalizme ve yarattığı adaletsizliklere öfkesini ortaya koyuyor. Emekçi gençlik de gösterilere kitlesel bir şekilde katılarak kapitalizmin yarattığı eşitsizliği ve adaletsizliği protesto ediyor.

4 Haziranda New York'taki altı hastanenin sağlık çalışanları hayatını kaybeden siyahlar için diz çöküp saygı duruşunda bulundu. 6 Haziranda Seattle'da 7 binden fazla sağlık çalışanı şehir merkezine yürüyerek bir dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Uluslararası Liman ve Ambar İşçileri Sendikası ILWU üyesi liman işçileri ise, 9 Hazirandaki cenaze töreniyle aynı esnada Floyd'un anısına 8 dakika 46 saniye iş bırakıp saygı duruşunda bulundu (Irkçı polis, bu süre boyunca Floyd'un boynuna basarak onu öldürmüştü). Liman işçileri "siyahların hayatı önemli olduğu zaman hepimizin hayatı önemli olacaktır, çünkü birimize yapılan hepimize yapılmıştır!" dedi ve diğer sektörlerden işçilere de eylem çağrısında bulundu. Bu çağrıya, New York metrosunda çalışan Teamsters sendikası üyesi işçiler ve ILA (AFL-CIO) sendikasına üye 65 bin liman işçisi iş bırakacaklarını duyurarak cevap verdi. Chicago ve Los Angeles Öğretmenler Sendikası ise okul polisi departmanının kapatılarak okulların polisten arındırılmasını polise ayrılan kaynakların kesilmesi istiyor.

19 Haziranda, köleliğin kaldırılmasının yıldönümünde, yine kitlesel eylemler yapıldı ve pek çok kentte köle tacirleri ile köleciliği savunan Güney'in eski önde gelenlerinin heykelleri yıkıldı.

Fransa

Renault, koronavirüs ve maliyetleri düşürme bahanesiyle dünya genelinde 15 bin işçiyi işten atmaya hazırlanıyor. Sadece Fransa'da 6 fabrikanın kapanması ile geçici ve taşeron işçiler hariç yaklaşık 5 bin işçinin işten atılması bekleniyor. 30 Mayıs'ta eylem başlatan 8 bin işçi, Maubeuge'deki fabrika önünde protesto gösterisi düzenledi. "Fabrikamıza Dokunma!" pankartları taşıyan işçiler, işten atmaların bölge insanları için açlık anlamına geleceğini belirttiler. 2 Haziranda ise Paris'in güneydoğusunda yer alan Renault'ya bağlı Choisy-le-Roi fabrikasında işçiler greve çıktı. İşçiler 6 Haziranda Jean-Jaurès Meydanı'nda toplanarak fabrika önüne kadar yürüdüler, fabrikalarının kapatılmasına izin vermeyeceklerini dile getirdiler. Aubergenville'deki Renault Flint fabrikasındaki işçiler de 17 Haziranda işyeri önüne çıkarak bir eylem gerçekleştirdiler. Renault işçileri işten atma saldırılarına karşı mücadele etmekten geri durmayacaklarını haykırıyorlar.

16 Haziranda ise sağlık işçileri daha iyi ücret, daha fazla istihdam ve sağlık kurumlarına daha fazla bütçe ayrılması için ülke çapında eylemler gerçekleştirdiler. Gösterilere Paris'te yüz bin, Marsilya, Toulouse, Lyon, Lille ve Nantes gibi şehirlerde on binlerce işçi katıldı. Son 1 yılda onlarca grev ve eylem gerçekleştirerek taleplerini dile getiren işçiler, hükümetin adım atmadığını ve sağlık sisteminin yetersiz kaynak aktarılması sonucunda zayıflatıldığını ifade ediyorlar. Buna karşılık hükümet baskının dozunu artırıyor, işçileri yıldırıma çalışıyor. Ancak Fransız işçiler hak gasplarına, artan baskı ve şiddete karşı mücadelenin de artacağını vurguluyorlar.

İspanya

Otomobil devi Nissan da bazı fabrikalarını kapatacağını ve işçi çıkaracağını duyurdu. Fabrikalarının kapatılacağını öğrenen İspanyol işçiler 28 Mayıs'ta fabrika önünde, 9 Haziranda ise Barselona şehrinde bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. 9 Haziranda akşam saatlerinde de devam eden protesto gösterilerinde işçiler ellerinde meşalelerle "Bu İş Çözülmezse, Savaş, Savaş, Savaş!" sloganları attılar. Protestoların ardından hükümet başka bir alternatif bulmaya çalıştıklarını açıklamak zorunda kaldı. Yaklaşık üç bin kişinin çalıştığı fabrikanın kapanmasıyla 20 binden fazla insanın hayatının etkileneceği belirtiliyor.

İtalya

Dünyanın en büyük çelik üreticilerinden olan ArcelorMittal'ın İtalya'da bulunan Ilva fabrikasında yaklaşık 5 bin işçiyi işten çıkaracağı ortaya çıktı. İşçiler bu duruma sessiz kalmadı. Üç büyük sendikaların (FIM, FIOM, UILM) çağrısıyla 9 Haziranda 24 saatlik bir grev gerçekleştiren binlerce işçi toplu işten atılmaları protesto etti. Bu saldırıdan derhal vazgeçilmesini talep etti.

Öte yandan FEDEX/TNT kargo firmasında çalışan işçiler, işyerlerinde sağlık önlemlerinin alınması, aksi durumda işçilerin tam ücretle izne çıkarılması talebiyle 30 Nisanda ve 1 Mayıs'ta iş bıraktılar. Eylemin ardından şirketin Milan'daki Peschiera Borromeo deposunda, çoğu göçmen Arap işçilerden oluşan 100 işçi işten atıldı. Şirketin yaklaşık beş yıldır bu işyerinde geçici sözleşmelerle çalışan 66 işçiyi sözleşmelerinin sona ermesi bahanesiyle işe geri almayı kabul etmemesi üzerine, işçiler örgütlü oldukları SI Cobas sendikasının çağrısıyla 3 Mayıs'ta greve çıktılar ve işyerini işgal ettiler. 6 Mayıs'ta grevci işçiler iş-

yerini basan polisin saldırısına uğradı. Fakat işçiler geri adım atmayarak greve devam ediyorlar.

Hindistan

Hindistan'ın Bangalore kentinde, H&M'in tedarikçi fabrikası Euro Clothing'in kapatıldığı açıklandı. Siparişlerin iptal edilmesini gerekçe gösteren şirket yetkilileri ücretlerin de yarısını ödemeyeceklerini duyurdu. Bunun üzerine çoğu kadın 1200'den fazla tekstil işçisi eyleme geçti. 22 Hazirandan bu yana fabrikanın önünde eylemde olan işçiler mesai bitimindeki bir anonsla işten atıldıklarını öğrendiklerini, salgın bahanesiyle işverenin hak gasplarını meşrulaştırmaya çalıştığını ifade ediyorlar. İşçiler, koronavirüs korkutmacasına rağmen omuz omuza mücadele ediyorlar.

Tunus

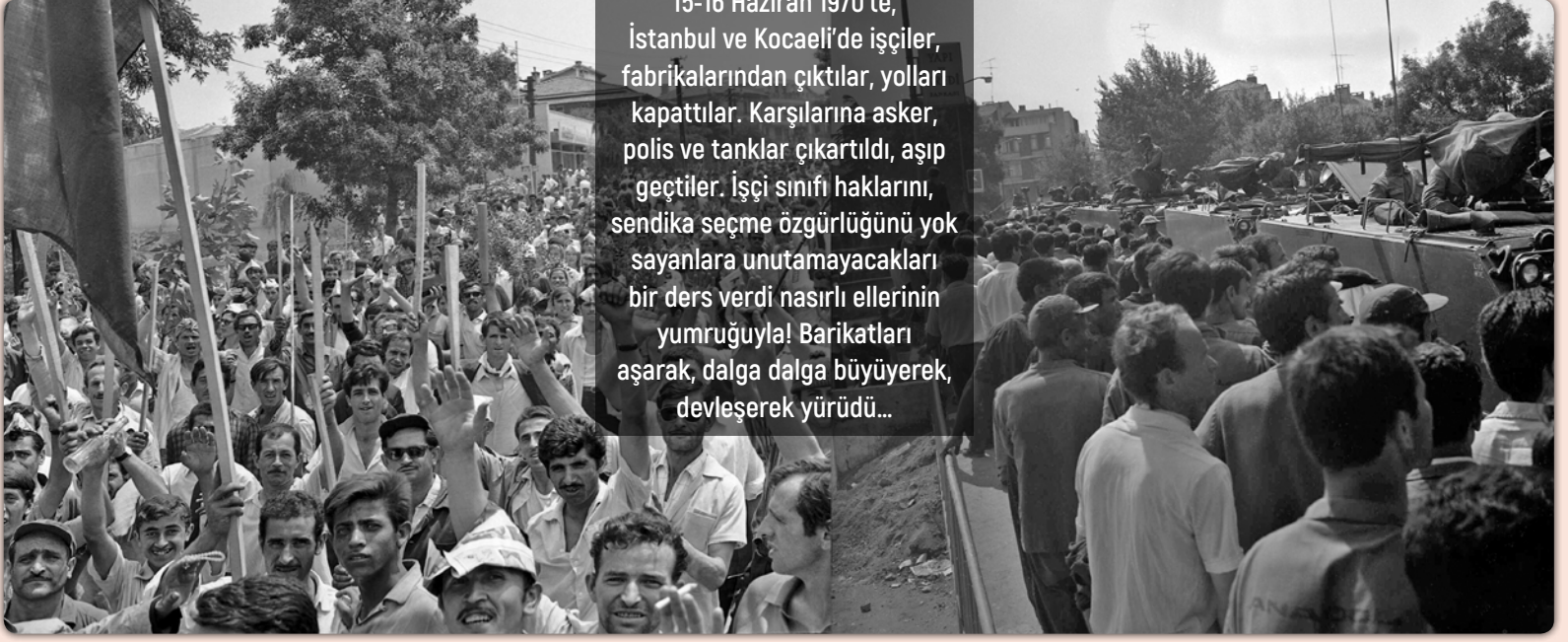
Tunuslu sağlık işçileri 18 Haziranda genel grev gerçekleştirerek taleplerini haykırdılar. Başkentte Sağlık Bakanlığı önünde toplanan 60 bin sağlık işçisi, çalışma koşullarının ve hastane olanaklarının iyileştirilmesini kapsayan bir yasa düzenlenmesini talep ediyor. Ülkedeki en büyük işçi sendikası olan Tunus Genel İşçi Sendikası'na (UGTT) bağlı Genel Sağlık Sendikası'nın çağrısıyla gerçekleşen grevde işçiler, devlet hastanelerindeki kaynak yetersizliğine ve kötü yönetime dikkat çektiler. Diğer kamu çalışanları için ortak olan fazla mesai ücretlerinin ödenmesi hükmü sağlık çalışanlarını kapsamıyor. Bunun adil olmadığını belirten işçiler, bu eşitsizliklerin ortadan kaldırmasını talep ediyorlar. "Geri adım atmayacağız" diyen işçiler, taleplerinin kabul edilmesi için greve devam edeceklerini ifade ediyorlar. ■

50. yılında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

Aylardan Hazırandı İşçiler Tarih Yazdı

15-16 Haziran 1970'te, İstanbul ve Kocaeli'de işçiler, fabrikalarından çıktılar, yolları kapattılar. Karşılarına asker, polis ve tanklar çıkartıldı, aşıp geçtiler. İşçi sınıfı haklarını, sendika seçme özgürlüğünü yok sayanlara unutamayacakları bir ders verdi nasırlı ellerinin yumruğuyla! Barikatları aşarak, dalga dalga büyüyerek, devleşerek yürüdü...

İşçiler DİSK'e akıyor, grev ve direnişler artıyordu. Sermaye sınıfı, onların siyasi sözcüleri ve Türk-İş üst bürokrasisine göre DİSK'in önü mutlak surette kesilmeliydi. Akıllarınca 274-275 sayılı sendikalar ve grev yasalarını değiştirecek, DİSK'in çanına ot tıkayacaklardı!

12 Haziranda yeni yasa Meclisten geçti. DİSK ve Maden-İş yasaya direnme kararı almış, eylem komiteleri kurulmuş, ihtarlar çekilmişti. 14 Haziranda DİSK'in örgütlü olduğu tüm işyerlerinden 800 işçi temsilcisi son sözü söyledi: "DİSK'i Kapattırmayacağız!" Sermayenin, üretimin ve işgücünün yoğunlaştığı İstanbul-İzmit hattı daha o dakikada direniş hattı haline gelmişti.

Toplantıdan çıkan karara göre 17 Haziranda Taksim'de büyük bir miting gerçekleştirilecekti. 15 Haziran sabahı Maden-İş gazetesi "İşçi Sınıfı Hazır Ol! Büyük Savaşımız Başlıyor" manşetiyle çıktı. İşçiler hazır, 17 Haziranı bekleyemeyeceklerdi.

15 Haziranda Eyüp'ten Bakırköy'e, Topkapı'dan Kâğıthane'ye, Gebze'den Kartal'a kadar tüm sanayi bölgelerinde fabrikalar birer birer şalter indirdi. 75 bin işçi, sloganları, dövizleri ve öfkeleriyle değişik kollardan yürüyüşe geçti. İşçiler yatağından taşan nehir gibiydi. Barikatları, tankları, tehditleri boşa çıkardılar. Gözaltına alınan arkadaşlarını karakollardan geri aldılar.

16 Haziran sabahı manşetler işçilerin eylemine odaklanmıştı: "70 Bin İşçi Direnişe Geçti!" Hükümet tehditler savuruyordu ama DİSK, üyelerine, işçi sınıfına güveniyor, "direnişe devam" diyordu.

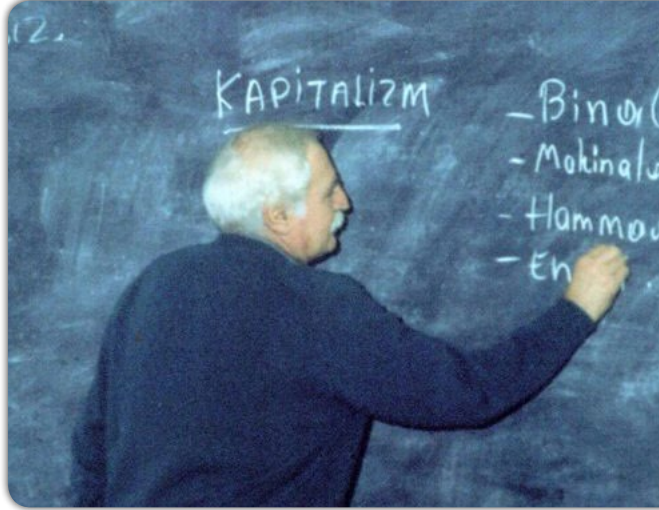
Sermaye sınıfının korkusu büyüktü. İşçilerin Taksim'de, Kadıköy'de birleşmesini önlemek için vapur seferleri kaldırdı, Haliç'in iki yakasını bağlayan Unkapanı ve Galata Köprüleri açıldı. Ordu sokağa indirildi.

16'sı sabahı çok daha kalabalıktı yürüyüş kolları. İstanbul'un her iki yakasında ve Kocaeli'de işçiler, aynı vücudun kılcal damarları gibi ana yürüyüş damarlarına aktılar. 15 Haziranda 115 işyeri ve 75 bin işçiyle başlayan eylemler, 16'sında 200'e yakın fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucakladı.

Ankara Asfaltı, Kartal, Bağdat Caddesi, Kadıköy, Levent, Eyüp, Saraçhane... Keşif uçakları, tanklar, ağır zırhlı araçlar, askeri birlikler... İşçiler pek çok noktada defalarca polis ve asker barikatlarıyla karşılaştılar. Engeller büyüktü, engeller sıra sıraydı. Fakat çoktan aşılmıştı korku duvarları, tereddütleri yerini kararlılığa bırakmıştı. İstanbul işçilerin olmuştu!

16 Haziran akşamı İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edildi. Aynı gece DİSK yöneticileri gözaltına alındı. Sıkıyönetim Komutanlığı, işçilerin toplu olarak fabrikalardan çıkmasını yasakladı, işbaşı emri verdi, fabrikaların etrafını zırhlı araçlarla, askerlerle çevirdi. Maden-İş Gazetesi'nin yayınlanması yasaklandı. Tutuklanan işçiler hakkında davalar açıldı.

Ama fabrikalarda işçiler tüm baskılara rağmen işbaşı yapmıyor, üretimi yavaşlatıyor, direnişi sürdürüyordu; "yasa geri çekecek, tutuklanan sendikacılar serbest bırakılacak" diyorlardı. İki sınıf arasındaki kavga devam ediyordu.

Davutpaşa Kışlası'nda DİSK'lilerin ifadesi alınırken polis DİSK'in eğitimcisi Süleyman Üstün'ü sıkıştırılmaktadır: "Sen işçi değilsin, sendika yöneticisi de değilsin. Ne işin var bunlarla? Vazgeç bu işten." Kemal Türkler dayanamaz: "Polis efendi, polis efendi! O Süleyman işçi sınıfının Süleyman'ıdır. Herkese yaptığınız müdahaleyi ona yapamazsınız. Siz kendi Süleyman'ınızı düşünün."

Nihayet Anayasa Mahkemesi yasayı iptal etmek zorunda kaldı. DİSK yöneticileri ve işçiler 26 Eylülde tahliye edildi. Cezaevinden çıkan DİSK yöneticileri ziyaret ettikleri fabrikalarda coşkuyla karşılandılar. Zafer işçi sınıfının olmuştu. Sermaye sınıfının DİSK'i kapatma girişimini kursağında bırakmıştı. İşçi sınıfı "buradayım" diye gurlemiş, tarih yazmıştı.

İşçilerin mücadele örgütü ÜİD-DER tam da bu nedenle 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde kuruldu.

**Selam olsun sınıf tarihine ve bilincine sahip çıkararak mücadele edenlere!
Selam olsun şanlı tarihinden güç alarak sömürü düzenini yıkacak işçi sınıfına!**

500 Yıl Önce 500 Yıl Sonra

■ Gebze'den bir kadın işçi

Onların isimlerini okul kitaplarından öğrendik. “Yeni Dünya”nın kurucuları olarak bahsediliyordu onlardan. “İlkellere”, “vahşilere” medeniyet götürmüşlerdi çünkü. Yıllarca Batı uygarlığının kahramanları, medeniyetin sembolleri olarak anılıp heykelleri dikilen Kristof Kolomb gibi kâşifler, aslında yerli halkların katili ve köleliğe önayak olan köle tacirleriydi. Egemen sınıfların yöntemi dün de aynıydı bugün de aynı. Tarihi kendileri yazıp kendileri oynuyorlar. Kendi kahramanlarını yaratıp düzenlerini yalanlarla ayakta tutmaya çalışıyorlar. Ancak oyunlarının bir gün bozulacağını hesaba katmıyorlar.

ABD’de patlayan gösteriler diğer ülkelere de sıçradı ve birçok ülkede emekçiler sokaklara döküldü. O anlı şanlı kâşiflerin heykelleri yıkılıp göl sularına atıldı pek çok ülkede. Bu öfke aynı zamanda işsizliğe, yoksulluğa, baskılara ve adaletsizliğe karşı da büyüyen bir öfkeydi. Aylarca salgın bahanesiyle ekonomik krizin üstü örtülmeye çalışıldı. Krizin faturası işçilere, emekçilere ödetildi. Milyonlarca insan işsiz kaldı. Ama emekçiler üzerinde istenilen korkuyu tam anlamıyla yaratamadılar. Bugün sokaklar korkularını aşmış yan yana yürüyen siyah, beyaz emekçilerin haykırışlarıyla cınlıyor. Bu durum da ortaya koyuyor ki korku duvarları aşıldığında gerçekler apaçık görülebilmeye başlar. Dost kim düşman kim kolayca ayırt edilebilir hale gelir.

Bugünün anlaşılması için tarihten bir örnek verelim. 1503 Haziranında uzun süren yolculuklar ve fırtınalar nedeniyle Kristof Kolomb’un gemileri yıpranmış haldedir. Kolomb mürettebatıyla birlikte Jamaika kıyılarına çıkmak zorunda kalır. Kıyıya vardıklarında yerli halkla karşılaşır. Yerli halk onlara dostça yaklaşır ve neredeyse bir sene boyunca onları doyurur, ihtiyaçlarını giderir. Ama Kolomb’un adamları yerli halka çok kötü davranır. Halkın zaten kıt olan yiyecek kaynaklarına ortak oldukları yetmezmiş gibi bir de kavga çıkarır, huzursuzluk yaratırlar. Hatta bazı yerlileri öldürürler. Bunun üzerine yerliler artık bu kabileye yardım etmemeye, yiyecek sağlamamaya karar verir.

Kolomb ve ekibi ne yapsalar yerli kabileleri ikna edemezler. Bunun üzerine Kolomb’un aklına bir fikir gelir.

Yolculuğa çıkarken yanına pek çok kitap almıştır. Bu kitaplardan biri 20 sene evvel ölmüş bir matematikçi ve gökbilimciye aittir. Bu bilim adamı çeşitli hesaplamalar yaparak neredeyse 50 yıl boyunca görülecek gök olaylarını yazmıştır ve ayın döngüsünü, tutulmalarını anlatmıştır. Kitaba göre birkaç gün sonra, 29 Şubat 1504’te ay tutulması olacaktır. Kolomb yerlileri tehdit eder. Kendilerine yardım etmezlerse tanrının gazabına uğrayacaklarını, tanrının ayı yok edeceğini söyler.

Yerliler o gece gerçekten de ayın “yok olmaya” başladığını gördüklerinde dehşete kapılırlar. Kabile şefleri toplanır ve Kolomb’a “size yardım etmeye devam edeceğiz, tanrınıza söyleyin bizi bağışlasın” derler. Kolomb yerlilere, onları affetmesi için tanrıya yalvaracağını söyler ve oradan uzaklaşır. Yaklaşık bir saat sonra tutulma bitmek üzereyken gelir ve yerlilere yardım etmeyi sürdürmeleri koşuluyla affedildiklerini söyler. Çok büyük bir tehlike içinde olduklarını zanneden ve korkan yerliler kendileri aç kalma pahasına aylar boyunca Kolomb’u ve ekibini beslemeye devam ederler. Kolomb ve ekibi bu yalanla tehlikeyi atlattır. Yerli halktan insanlar bilmedikleri bir doğa olayı karşısında doğal olarak korkuya kapılmış ve büyük acılar çekmişlerdi. Sayıca fazla olmalarına, güçlü olmalarına rağmen onca kabile bir avuç insana boyun eğmek zorunda kalmıştı. Korku onlara yapmayacakları şeyi yaptırmıştı.

Dün de bugün de egemenler yarattıkları korkularla insanları tesir altına alıp düşünemez hale getirmeye çalışıyorlar. Yalanı gerçek kılığına sokabiliyorlar. Bugün de korku bilinçlenmenin önüne geçiyor ve örgütsüz insanlar haline geliyoruz. Birbirimizden kopuk, kendi gerçekliğimizden kopuk halde yaşarken bunun bedelini çok ağır ödüyoruz. Mesela koronavirus korkutmacası nedeniyle işsizliğe, ücretsiz izinlere, hayat pahalılığına ses çıkaramaz hale getirilebiliyoruz. Aslında büyük bedeller ödüyoruz. Oysa egemenlerin görme dediklerini görmemiz, unutturmaya çalıştıklarını hatırlamamız gerekiyor. Korkularımızı aşıp kendi gücümüzün farkına vardığımızda işte o zaman günü gelecek bu düzenin sonu da o heykellerin başına gelenlerle aynı olacaktır. ■

“Kanarya Kızları” Olmamak için!

■ İstanbul’dan bir kadın işçi

Kendisini sermayeyi büyümeye adanmış kapitalist egemenler, bu uğurda sürekli politika geliştirmişlerdir. Örneğin yıllarca evin dört duvarı arasına sıkıştırılmış kadın emeği, patronların ihtiyacı olduğunda derhal fabrikalara yönlendirilmiştir. 1. Dünya Savaşı yıllarında erkek işçileri cephelere süren egemenler üretimin devamını sağlayarak kârlarını arttırmak için kadın işçileri “vatani görev” adı altında çalıştırmaya başlamışlardır. Savaş yıllarında ABD ve İngiltere’de kadın işçiler silah sanayiinde çalıştırılmıştır. Daha önce çocuk bakımı ve ev işleri görevi verilen kadınlara egemenler adeta şöyle buyurmuştur: “Daha çok mermi için fabrikalara marş marş!”

İngiltere’deki bu fabrikalardan biri de Chilwell kentindeki Ulusal Top Mermisi Dolum Fabrikası’dır. O dönemler bu fabrikada, çoğu kadın olmak üzere yaklaşık 10 bin kişi çalışıyordu. Kadın işçiler her gün 12 saat çalışıyor ve fabrikaya gidip gelmek için günde en az 2 kilometre yol yürüyorlardı. Bu fabrikada savaşta kullanılan bomba ve mühimmat üretimi yapılıyordu. Savaş alanında patlayıcıları harekete geçiren barutun elde edilmesi için TNT (Tri Nitro Toluen) adında kimyasal bir bileşik kullanılıyordu. Bu bileşiğin oluşturulması için işçiler toluen, sülfürik ve nitrik asit kullanarak çalışıyorlardı. Haftada 30 şilin kazanmak için işçi kadınlar bu zehirli havayı soluyor, ciltlerine temas eden ölümcül zehre maruz kalıyorlardı. Sarı renkli bir madde olan TNT, kadın işçilerin tenlerini sarıya saçlarını ise yeşile çeviriyordu. Kanarya kuşunu anımsatan bu görüntü nedeniyle Chilwell Fabrikası’nda çalışan kadın işçilere “Kanarya Kızları” adı verilmişti.

Kanarya Kızları’nın her gün maruz kaldıkları TNT; saç, tırnakları, cildi sarartmakla kalmıyor, ciltte egzamalı kaşıntılara da sebep oluyordu. Sonradan ortaya çıkan, nefes darlığı, anemi, böbrek yetmezliği, akciğer ve karaciğer hasarı ve sarılık yani hepatit hastalığı işçilerin yaşamını çekilmez kılıyordu. Fabrikada 200’ün üstünde kadın işçi hepatit ile patlamalı iş kazalarında ölmüştü. 400’den fazla kadın işçi ise meslek hastalıklarına yakalanmıştı. Hastalıklarla boğuşan kadın işçilerin yeni doğan bebeklerinin ten renginin de sarı olduğu görülüyordu.

Fabrika sahipleri, bu koşullara katlanacak daha fazla kadın işçi bulmak için koşullarının iyi olduğunu gösteren reklam filmleri çekiyordu. Bu filmlere göre sözde iş güvenliği önlemleri tamdı ve kadınlar sağlık taramalarından geçiriliyorlardı. Fakat her şey yalandı. 1 Temmuz 1918’de Chilwell Fabrikası’nda bir patlama gerçekleşti. Patlama sonucunda tam 134 işçi can vermişti. Şimdi erkek işçilerle birlikte “Kanarya Kızları”nın sarı solgun bedenleri, kırmızı çiçekler gibi savaşın yarattığı ölüm tarlalarına savrulmuştu.

Kanarya Kızları’nın yaşadığı korkunç gerçek aynı tarihlerde ABD’de Waterbury Saat Fabrikası’nda çalışan kadın işçilere benzerdir. Kendilerine “Radyum Kızları” denen işçiler, savaşta askerlerin kullandığı saatlerin kadrantlarını karanlıkta parlayan yeşil radyum maddesine boyuyorlardı. Aynı “Kanarya Kızları” gibi zehirli radyuma maruz kalan “Radyum Kızları” meslek hastalıklarına yakalanmış ve korkunç acılar çekerek ölmüştü. Fakat “Radyum Kızları” patronların çıkarları için “milliyetçi” söylemler eşliğinde ölüme gönderildiklerini fark ettiklerinde bir mücadele başlatmışlardı. Kadın işçiler kendilerine yapılan her türlü karalamaya ve baskılara rağmen fabrika sahiplerine açtıkları davanın peşini bırakmadılar. Onlar “Cesaret, gerçekten korkmayanların uydurduğu bir masaldır. Bize cesur dediklerinde kemiklerimiz tir tir titriyordu” diyerek davaya ölene kadar sahip çıkmışlardı.

Hastalık, sefalet, ölüm... Patronlar sınıfı için dünya yok olsa dert değildir. Onlar için işçi-emekçilerin canı bir hiçtir. 1. ve 2. Dünya Savaşında toplamda 88 milyon insan can verdi. Erkekler cephede, kadın ve çocuklar ise fabrikalarda ölüp gitti. Peki, bunlar tesadüf müydü? Elbette değildi! İSİG Meclisi’nin raporuna göre 2019’da Türkiye’de 1736 işçi can verdi. Yanı başımızdaki savaşta ve göç yollarında nice emekçi kadın ve evlatları egemenlerin çıkarları için ölüyor. Bunlar yaşanırken, ikiyüzlü patronlar sınıfı sözde sağlımızı düşünür oldu. Asıl dertleri krizin bedelini bize ödetmektir. Bizleri korkutarak sus pus etmeye çalışıyorlar. Mücadeleye girmezsek “Kanarya Kızları” gibi sessizce yitip gideceğiz demektir. Ya da mücadelenin içinde tek bir yumruk olana kadar el ele verip birleşeceğiz. Bilelim ki korku nasıl bulaşıcıysa cesaret de öyledir. ■

Yağlı Ekmekleri Ballandı!

■ Ankara'dan bir metal işçisi

Koronavirüs, tek derdi kâr etmek olan patronlar için büyük bir fırsata dönüştürüldü. Zaten sinekten yağ çıkartırcasına bizleri çalıştıran patronlara, muazzam bir vurgun kapısı daha açılmış oldu. Ekranlarda işçilerin sağlığını düşünüyoruz diyenler, gerçekte patronların yağlı ekmeklerini ballandırmaktan başka bir şey yapmadılar. Bugüne kadar cesaret edemedikleri birçok saldırıyı işçi sınıfına karşı devreye soktular. Patronları rahata erdirmek için evden çalışmayı, kısa çalışma ödeneğini, ücretsiz izinleri virüsü bahane ederek yaygınlaştırdılar. Birçok işyeri kapatıldı, işçiler evlerine gönderildi. İş-Kur aracılığıyla işsizlik fonundan işçilere üç kuruş ücret verileceği söylense de birçok işçi ondan bile yararlanamadı.

Çalışmasına devam eden işyerlerinde ise ayrı bir hava estiriliyor. Bilindiği gibi koronavirüs Türkiye'ye hafta sonları uğruyor. Hükümet, güya halkı virüsten korumak için hafta sonları sokağa çıkma yasağı ilan edeceğini açıkladı. Ama hafta sonları virüs olduğu halde özel izinler alarak çalışmaya devam eden fabrikalar oldu. Bizim fabrikanın patronu herhalde bizleri çok düşündüğünden hafta sonu fabrikayı çalıştırmak için izin almadı. Ama yasaklı günlerin telafisini yaptırmak istedi. Bir pazartesi fabrikaya gittiğimizde, artık çay molalarımızın kalktığını ve yarım saat geç çıkacağımızı öğrendik. Bu şekilde günde bir saat fazla çalıştırarak yasaklı günlerin telafisinin yapılacağı söylendi. Bu karar birçoğumuzu rahatsız etti. Amire bunun doğru olmadığını söyledik. Amir "siparişlerin yetişmesi gerekiyor, işler yoğun. Hem zaten yasa da kanun da onlardan yana" deyip bazı işçileri ikna etmeye çalıştı. Koronadan dolayı işlerin düştüğünden dem vurup bazı işçiler yıllık izne, bazıları ise ücretsiz izne gönderilmişti. İzne gönderilen arkadaşlardan dolayı, sırtımızdaki iş yükü daha da artmıştı. Bunun üstüne siparişler yetişmiyor diyerek 15 dakikalık çay molalarımıza bile göz diktiler. Bu durumu kabul etmeyeceğimizi söyledik. Hem çay molamızı kullanacağımızı hem de normal saatimizde çıkacağımızı bildirdik. Akşam üç arkadaşla birlikte mesaimiz bitince fabrikadan çıktık. Bizden cesaret alan diğer arkadaşlar da

bu şekilde telafi yapılamayacağını, bunun böyle devam etmemesi gerektiğini patrona söylediler. Ertesi gün patron bu uygulamadan geri adım atmak zorunda kaldı. Ve bizleri tehdit edercesine "madem siz bu şekilde çalışmayı kabul etmiyorsunuz, ben de devletin bana verdiği bütün hakları kullanacağım" dedi. Bu şekilde telafi yapamayacağını anlayınca hafta sonları fabrikayı çalıştırmak için izin almak zorunda kaldı. Telafisini yaptıramadığı günlerin de ücretini maaşımızdan kesti.

Devlet hem sokağa çıkma yasağı ilan ediyor. Hem de yasaklı günlerin ücretini bizden kesmeleri için patronlara her türlü yasal hakkı tanıyor. Zaten aldığımız maaşla ay sonunu zor getiriyorken, bir de bu kesintiler belimizi iyice büktü. Bu süreçte "halkımızı mağdur etmeyeceğiz" diyerek milyarlarca liralık destek paketi açıkladılar. Bu paketlerin biz işçilere hiçbir hayrı olmadı. İşçiyi tepe tepe sömüren patronlara bir de ödül mahiyetinde milyarlarca lira tutarında destekler verildiğini ve patronların nasıl da keyifle sırttığını canlı yayınlarda izledik. Biz birlik olup mücadele ederek almadıkça bize kimsenin bir şey vermeyeceği ortada!

Bu nasıl bir virüs ki hem biz işçileri daha çok çalıştırıp daha çok yoksullaştırıyor; hem de patronların kârlarına daha da kâr katıyor. Virüsler biyolojik olarak zayıf olan hücreleri hasta ederler. Koronavirüsün de diğer virüslerden bir farkı yok. Virüsün biyolojik yapısından ziyade bir de sınıfsal yapısına bakmak zorundayız. Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Kapitalizm sınıflı bir toplum yapısına sahiptir. Bütün zenginliği üreten işçi sınıfı ile o zenginliğe el koyan patronlar sınıfı. Bir sınıfın çıkarına olan bir şeyin diğer sınıfın zararına olduğunu biliriz. Koronavirüse de böyle bakmalıyız. Kapitalistler virüsü bile işçilere karşı bir silah olarak kullanmaktan çekinmeyeceklerini gösterdiler.

Biz fabrikada ses çıkarttığımız ölçüde patrona geri adım attırabildik. Gücümüz örgütlülüğümüz kadar oluyor. Karşımızda örgütlü sermaye sınıfı var. Biz % 99'uz ve dünyadaki tüm zenginliği üreten işçi sınıfının bir parçasıyız. Haklı olan biziz. Gerçek olan biziz. Egemenlerin yalanlarına ve oyunlarına karşı uyanık olmalıyız. Bu da ancak sınıfımızın örgütlülüğünü arttırmakla mümkün olur. ■

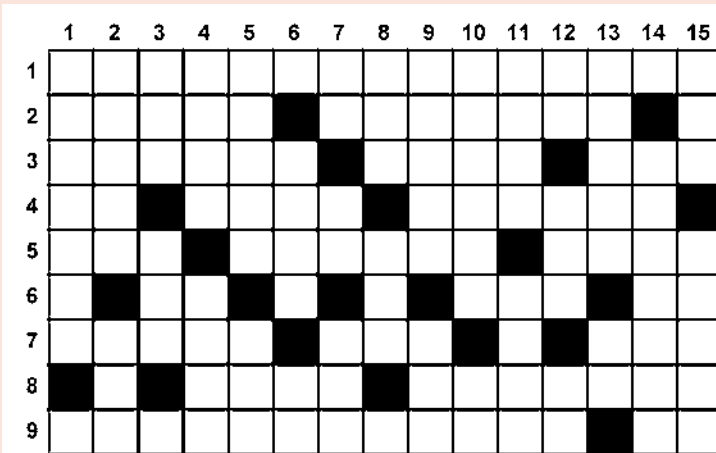
Hazirandı Sıcaktı

Hazirandı
Sıcaktı
Ve on beşinde daha da ısınacaktı
Düşman
Kafa kafaya verip ininde
Güya
"DISK'in çanına ot tıkayacaktı"
Ve fakat işçiler, birdiler
Güçlerinin birliklerinden geldiğini bildiler
Ve için için yanar gibi
Uğuldayıp çıkar gibi
Bir yanardağın bacasından
Uğuldayıp çıktılar
Eyüp'ten
Silahtarağa'dan Levent'ten...
Ve Topkapı'dan
Çekmece'den
Zeytinburnu'ndan
Dört bir kolundan şehrin
Yüreği ateş dolu nehirler gibi
Ateşten bir öfkenin yüreğine aktılar
Ne tank durabildi önlerinde
Ne polis ne asker
Her yer işçilerin olmuştu sanki
Ve her yerde işçiler...

Hazirandı
Sıcaktı
On altısında daha da ısınacaktı
Gümbür gümbür gümbürdedi
Nasırlanmış ayakların altında kaldırımların
Ve yolların yüreği
Ve sanki
Burjuvazinin başına yıkıldı göğün direği
Yaşamın
Başlayınca damar damar akmaya
"vatansever" patronlar
Başladılar İstanbul'dan kaçmaya
Hazirandır
Sıcaktır
Ve Haziranlarda daha da ısınacaktır.
Yine bir Haziran gününde elbet işçiler,
Sarı, siyah, esmer, beyaz...
Azar azar,
Biraz biraz çoğalarak;
Yanarak güneşin altında,
Irmaklar gibi coşup
Taş kaldırımlardan ve yollardan taşacaklar.
Ve cenge girer gibi
Kuşanarak bilincin ve öfkenin kılıcını,
Varılması gereken yere ulaşacaklar.

Ziya Egeli

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

1. ABD'de George Floyd'un ırkçı polisler tarafından katledilmeden önce söylediği ve daha sonra başlayan protestoların sloganı haline gelen söz.
2. Yönetim. Yarı açma.
3. Yedek, ihtiyat. Hazır. Metal çivi.
4. Baba, cet. Vekil. Brezilya'da yer alan orman ve nehrin ortak adı.
5. Dünyanın en uzun nehri. İnce sibop. Yunan mitolojisinde savaş tanrısı.
6. Bir işte başta gelen. Ün, şan. Berilyum elementinin simgesi.
7. Bağışık. Alt kelimesinin karşıtı. Kolay olmayan.

8. Bir mal veya paranın, belirli bir süre içinde emek verilmeksizin sağladığı gelir. İstisna, kurala uymama.
9. Howard Fast'in bir romanı. Öğütülerek toz durumuna getirilmiş buğday.

Yukardan Aşağıya

1. Bir araziyi haritasını çıkarmak için uçgenlere bölme işi.
2. Edebiyatla ilgili. Bir meyve.
3. Elektrik geriliminde evre. Mikroskop camı.
4. Ermiş. Birlikte yaşayan hayvan topluluğu.
5. Atmosferde ışık ışınlarının kırılmasından doğan ve çöllerde kolaylıkla gözlemi yapılabilen göz yanılması. Çok taneli bir meyve.
6. Denizcilikte makinelerin çevrilmesi için verilen komut. Hollanda'nın plaka işaret.
7. Müzikte bir nota. Bir harfin okunuşu. Giysilerde buruşukluk giderici araç.
8. Mesafe. Kulağın duyabildiği titreşim.
9. Azerbaycan para birimi. At yavrusu.
10. İlıkça. İngilizcede hayır.
11. Kıyı, kenar, taraf. Mercan adası.
12. Kemik ucu. Fiyatlardaki artış. Bir soru eki.
13. Araştırma sonucunda düşünceleri veya tespit edilenleri bildiren yazı. Güney Afrika'nın plaka işareti.
14. Kastamonu'nun bir ilçesi.
15. Işık şiddeti birimi. Ilık ile soğuk arası.

Geçen Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	D	E	V	A	L	Ü	A	S	Y	O	N		P	A	S
2	E	R	E	K		S	T	O	K		A	Ş	U	R	E
3	P	K		A	T	A		Ş	U	R	A		A	N	
4	R	E	S	I	M		K	A	Z		L	R	D		
5	E	T	A	N	O	L		İ	M	A	R		A	S	İ
6	S	E	L		N	A	I	L	Y		A	F	K		
7	Y		T	A	Y		C	E	P		E	R	R	A	
8	O	T		Y	A	M		S	E		A	H	U		
9	N	A	M		K	A	R	D	İ	Y	O	L	O	J	İ

Ancak ölümler bir şey yapamaz!

“Gereksiz yere yanan ışıkları kapatın”, “duş süresini kısaltın”, “pencerelerinizi kontrol edin”, “dış fırçaların suyu kapatın”, “peteklerinizin arkasındaki duvarı kaplayın”... Biz işçi ve emekçiler böyle tavsiyeleri çok sık duyarız. Ama koronavirüs korkutmamacısıyla insanların evlerine kapatıldığı aylarda bu tavsiyeleri çok daha sık duyduk, duymaya devam ediyoruz.

Elbette bu tip haberlerin korona zamanında yoğunlaşması tesadüf değil. Korona salgını bahanesiyle pek çok işçi evden çalışmaya zorlandı. Okullar kapandığı için çocuk çocuk tüm aile evde kaldı. Bu durum faturaları, mutfak masraflarını ziyadesiyle kabarttı. Biz bu yükün altından nasıl kalkacağımızı kara kara düşünürken haber programlarında işte böyle türlü türlü tavsiyeler duymaya başladık. Faturaları düşürmek için “tavsiyeler”, tasarruf etmek için “püf noktaları”, tüketimi azaltacak “çözüm” önerileri ardı ardına geldi. Tabii evin içinde bu uyarıları dikkate alması gereken de emekçi kadınlardır! Şimdilik kimimiz işe geri döndü, tüm aile evde değiliz. Ama “tavsiyeler” devam ediyor.

Bu gibi öneriler ilk bakışta pek çoğumuza mantıklı görünebilir. Ama durup bir düşünürsek biz işçi ve emekçiler zaten son derece tutumlu davranıyoruz. Faturaları azaltmak için her türlü önlemi zaten alıyoruz. Mutfağımıza ancak en ucuz gıdalar giriyor. Buna rağmen ay sonunu getirmek, faturalara yetişmek, pazar parasını denkleştirmek için büyük çaba harcıyoruz. Çünkü sorun bizim tutumlu ve dikkatli olup olmamız değil. Hayat pahalı, ücretler düşük, işsizlik yüksek, vergiler, masraflar çok... Bu sorunlarımız orta yerde dururken faturaları, masrafları kısmak için bin bir önlem alsak da nafi!

Bize öneriler sıralayıp duranların ne kadar ikiyüzlü olduğunu görmek için şu örnek yeterli: Korona yasakları sırasında çok sayıda beyaz yakalı işçi evden çalışmaya zorlandı. Dolayısıyla evde çalışan işçilerin masrafları daha da arttı. Patronların servis, yemek, elektrik, internet, su, evrak masraflarıysa azaldı, yani işçilik maliyetleri düştü. Yemek ve benzeri ihtiyaçlar artık işçilerin cebinden çıkar oldu. Tüm gün evde bilgisayar başında çalışmak elektrik ve internet tüketimini arttırdı, faturaları kabarttı.

İşte bunu dile getiren ve maaşına zam isteyen bir emekçi kadın patronu tarafından “şaşkınlıkla” karşılandığını anlatıyor. Patronunun “insanlık can derdinde, sen para derdindesin!” dediğini dile getiriyor. Oysa böyle taleplere kulak tıkayan, işçileri nankörlükle suçlayan patronlar, evden çalışma sistemine geçer geçmez yol ücretlerini derhal kaldırmayı ihmal etmiyorlar. İşçinin artan masraflarını görmezden gelip “evde rahat rahat çalışıyorsunuz, ne zammı?” diyebiliyorlar.

Evet, bu sözleri gece gündüz nasıl kâr edeceklerini düşünen, sırtımızdan inmeyen patronlar söylüyor! Egemenler işsizliğin, yoksulluk ve sefaletin sorumlusu değilmiş gibi yaşanan krizin tüm yükünü bize yüklüyorlar. Sonra da utanmadan koronavirüsü bahane ederek bu saldırılarını haklı göstermeye çalışıyorlar. “Hepimiz aynı gemideyiz” diyerek fedakârlık gazeli okuyorlar! Bu zorlu süreçte “sabır ve sağduyu” beklediklerini açıklıyorlar.

Ücretsiz izinler iyice yaygınlaşıyor. Ücretsiz izne çıkarılan işçi günde 39 liraya mahkûm ediliyor. Çalışan işçilerin ücretleri düşürülüyor. Sözde yasağa rağmen işten atmaların ardı arkası gelmiyor. İşsizlik, işçilerin yoksulluğunu, sorunlarını arttırıyor. Salgın tantanasının koparıldığı ilk günlerde “korkmayın, biz bize yeteriz” diyen egemenler bugün bizleri aklıyla yüz yüze bırakıyorlar. İşte biz işçi ve emekçilere tavsiyeler verenler, bu gerçekleri gizlemek, sorunlarımızı konuşmamıza engel olmak, bizi oyalamak, kafamızı karıştırmak istiyorlar!

Emekçi kadın kardeşlerimiz, tek başımıza bu ağır sorunların üstesinden gelemeyiz. Pek çok ülkede yoksul emekçi kardeşlerimiz egemenlerin dayatmalarına karşı yeniden meydanlara iniyor. Lübnanlı emekçiler “koronavirüs korkutmamacısına geçit vermeyeceğiz” diyor. Bangladeşli, Tunuslu işçiler “açlıktan ölmeyeceğiz” diyor. Almanyalı kardeşlerimiz “asil sorun kapitalist sistemin kendisi” diyor. Bizim de yapmamız gereken korku duvarlarını aşmak, artan hayat pahalılığına, işsizliğe, yalanlara ve baskılara karşı yan yana gelmektir. Bir metal fabrikasında çalışan kadın işçi kardeşimizin dediği gibi: “Ancak ölümler bir şey yapamaz!” Bir araya gelelim, örgütlü gücümüzü, dayanışmamızı arttıralım ve yaşadığımızı gösterelim! ■

Yaşamımıza Örülen Duvarları Kabul Etmeyelim

Bir Amerikan hapisanesinde geçiyor Esaretin Bedeli filmi. Suçsuz olduğu halde müebbet hapse mahkûm edilmiş Andy'nin hapisaneden kaçış öyküsünü anlatıyor. Yıllarca dört duvar arasına hapsedilen insanların psikolojilerini, alışkanlıklarını, çaresizliklerini izlerken dışarıda insanların “özgür” olduğu kapitalist sistemde yaşadıklarımızın hiç de farklı olmadığını görüyoruz.

Andy'nin arkadaşı Brooks, 50 yılını hapiste geçirmiş ihtiyar bir adamdır. Yaşam, hapisane demektir artık onun için. Hapisane kütüphanesinde tek başınadır ama orası kendini işe yarar hissettiği, hayata tutunduğu yer olmuştur. Ancak 50 yıl sonra serbest bırakılır. “Mutlu son” diye düşünmek için acele etmeyin. Serbest kalmak ve bir bilinmezliğin içine düşmek ağır gelir Brooks'a. Hapisteki arkadaşlarına “burayı hiç sevmedim, devamlı korkmaktan bıktım” diye yazar. Dışarıdaki yaşama uyum sağlayamaz, intihar eder. Onun intiharı üzerine mahkûmlardan birinin söylediği sözler, sadece gerçek hapisanede yaşayanların değil, yaşamı bir hapisaneye çevrilen milyonların durumudur aslında: “Bu duvarlar çok gariptir. Önce onlardan nefret edersin, sonra da alışsın. Yeterli zaman geçtikten sonra onlara bağlanırsın. Buranın bir parçası olursun.”

Hapisane koşulları mahkûmları şekillendirmiştir, dışarıya dair hiçbir hayal kuramaz olmuşlardır. Durumu kabul etmek zorunda olduklarını düşünürler. Ancak böyle dayanabilirler hapisaneye. Ancak Andy farklıdır. Dışarıyla ilgili hayaller kurmaya, umudunu korumaya devam eder. Diğerlerine gereksiz hatta imkânsız görünen değişimler yaratmak için uğraşır. Kütüphaneyi yenilemek için senatodan kitap bağış ister. Arkadaşları yıllardır hapiste olduklarını ve böyle bir şeyin başarıldığını hiç görmediklerini söyler ama o pes etmez. Altı yılın sonunda her hafta mektup göndermesi karşısında pes eden senato kitap ve para gönderir. Andy bu defa, haftada bir yerine iki mektup göndererek daha büyük bir bağış almayı başarır, çok güzel bir kütüphane oluşturur. Hem de imkânsız olduğunu zannettikleri şeyin başarıldığını gören ve değişime katkıda bulunmak hevesiyle işe girişen arkadaşlarının da yardımıyla... Bu küçük değişiklik bile ruh hallerini değiştirmiştir mahkûmların. Kendilerini daha insan hissetmelerini sağlamıştır.

Andy ile arkadaşları arasında geçen diyaloglar umut

ile umutsuzluk arasındaki mücadele gibidir. Andy insanın içinde kimsenin elinden alamayacağı bir şey olduğunu söyler umudun. Buna karşılık en yakın arkadaşı Red şöyle der mesela: “Umut tehlikeli bir şeydir, bir adamı çıldırtabilir, içeride sana hiçbir yararı yok, buna alışsan iyi olur.” O ise şöyle der: “Umut iyi bir şeydir ve iyi bir şey asla ölmez. Ya yaşamakla uğraşacaksın, ya da ölmekle.”

Yanlış olanı kabullenmek, alışmak ölmek demektir. Kabullenmeyeceksin, alışmayacaksın, pes etmeyeceksin! Doğru ve güzel olanın hayalini kurmaya, gerçekleştirmek için plan yapmaya, hedefe yürümeye devam edeceksin. Yoksa ölürsün. Kelimenin gerçek anlamında değil, insanı insan yapan değerleri ve yaşam sevincini yitirmek anlamında ölürsün. Andy bir taraftan hapisane koşullarını değiştirmeye çalışırken, diğer taraftan küçük bir keski yardımıyla tam 19 yıl sürecek bir tünel açma işine girer. İçindeki umuttan beslenen sabır ve azimle, 19 yılın sonunda hedefine ulaşır. Açtığı tünelden kaçarak özgürlüğüne kavuşur.

Gerçek yaşama dönelim: Bugün egemenler koronavirüs bahanesiyle insanları korkutup evlere hapsediyorlar. Sözde özgürüz ama gerçekte yaşadığımız şehirler hapisane, evlerimiz ise hapisane hücreleri oldu. Üstelik görünüşte gönüllü olarak kendimizi kapattığımız hücreler... Sosyalleşmek, yan yana gelmek korkulu rüyamız haline geldi. Önce hapisaneye tıktılar, dört duvarı kabul etmemizi, alışmamızı sağladılar. Sonra da “yeni normal” adı altında sınırlandırılmış, kontrolü onların elinde olan bir yaşamı dayattılar. Öyle korkutulmuş durumdayız ki, kendimizi kapattığımız hücrelerimizden çıkmak istemiyoruz. Karantina boyunca evden neredeyse hiç çıkmayan ve kimseyle görüşmeyen kamu emekçisi bir kadın şöyle diyor mesela: “Bu süre boyunca insan görmek korkutucu geldi. Şimdi karantina bitti diyerek bizi işe geri çağırdılar. Ama dışarıya çıkma fikri çok ürkütücü geliyor.” İşte toplumu getirdikleri durum bu cümlelerde özetleniyor. Bu ruh halinin ihtiyar Brooks'un içine girdiği ruh halinden bir farkı var mı?

Gerçekleri görmek, bize dayatılanı kabul etmemek elimizde. Yaşamımızın hapisaneye çevrilmesine izin vermeyelim. Brooks ya da diğer mahkûmlar gibi değil, Andy gibi olalım. Yaşamı değiştirme gücüne ve iradesine sahip olduğumuzu bilelim. ■

Fotoğraf, film, şiir ve şarkılarla
Emek, Tarih, Yaşam

50. Yılında
15-16 Haziran

**Aylardan Hazirandı
İşçiler Tarih Yazdı**

Samsatlı Lukianos, Arkeolojik Kazı ve Sınıflar Mücadelesi

Yaşadığı çağı anlamlandırmaya çalışan insan, tarih boyunca geleceğe yönelik çeşitli tasavvurlarda bulundu. Mesela edebiyat tarihinin ilk bilimkurgu yazarı olarak bilinen Samsatlı Lukianos, bir eserinde dönemin en hızlı teknolojik aracı olan yelkenliyle, Aya yapılan bir yolculuğu anlatır. İşin ilginç yanı, yazarın insanoğlunun Aya ilk ayak basışından yaklaşık 1850 yıl önce doğmuş olmasıdır. Gök kubbede asılı duran beyaz ışık topuna gemiyle yolculuk yapma fikrine, kim bilir dönemin insanları nasıl tepkiler verdi? Fakat nihayetinde zaman akmış, insanlık gezegenler arasında yolculuk yapan uzay araçları icat etmiş ve bugün Adıyaman'ın bir ilçesi olan Samsat'ta doğan Lukianos'un öngörüsü doğrulanmıştır.

İnsanlar tarih boyunca merak içinde olmuş ve dahası üretmiştir. Böylece varlığını yaşam süresinin ötesine taşımayı başarmıştır. Bir nevi eserleriyle anılmayı, onlarla yaşamayı keşfetmiştir. Aynı Samsatlı Lukianos gibi... Geleceğe kendisinden izler bırakmak isteyen insan, bir yandan da geçmişin ayak izlerini takip eder ve derinlerdeki köklerine tutunmak ister. Tıpkı gelecek gibi geçmiş de insanlığın serüvenlere daldığı bir alan olmuştur. Mesela arkeolojik kazılar insanlığın geçmişe yolculuk yapmasıdır. Katman katman toprağın altına gömülen medeniyetler ve insanlığın yaşanmışlıkları küçük fırçalar yardımıyla gün yüzüne çıkartılır. Toprağın derinlerine indikçe, geçmiş daha yakına gelir. Her yeni keşif, tarihin sil baştan yazılmasına olanak sağlar. Örneğin bilinen ilk yazılı barış antlaşması Kadeş'tir ve M.Ö. 13. yüzyılda imzalanmıştır. Bu antlaşmanın metnini içeren kil tablet, imzalandıktan ancak 3 bin yıl sonra bulunmuş ve uzun uğraşlar sonucunda çözülmüştür. Bu belgenin keşfiyle önemli bir bulgu ortaya çıkartılmış, tarih değişmiştir.

Bizler işçiyiz. Geçmiş, geleceği ve bugünü sınıflar mücadelesinden bağımsız düşünemeyiz. Çünkü toplumun sınıflara bölündüğü çağlardan bu yana, sınıf mücadelesi dünyanın bir hakikatidir. Bugün tüm zenginliği üreten işçi sınıfının tarihsel bir görevi var. İşçi sınıfının bir avuç sömürücü egemeni alt etmesi ve insanlığın geleceğinin yolunu açabilmesi için geçmişini bilmesi gerekiyor. Bunu patronlar sınıfı da pekâlâ bilmektedir. Yaşadığımız topraklarda 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesini tezgâhlayanlar, işçi

sınıfının tarihsel deneyimlerinin deposu anlamına gelen mücadele örgütlerini boşuna hedef almadı! On binlerce sayfa belge ve fotoğraftan oluşan sendika arşivleri sebep-siz yere yok edilmedi! Dahası dönemin işçi kuşakları ile bugünün işçi kuşakları arasındaki deneyim alışverişinin önüne nedensiz geçilmedi! Nihayetinde işçi sınıfının aktarma kayışları kopartılmış oldu.

Bugün işçi sınıfının mücadele tarihini anlatmak, özellikle yaşadığımız topraklar için arkeolojik çalışma yapmak gibidir, hayli zordur ve emek ister. Bulguların ortaya çıkarılması yetmez, aynı zamanda bu bulguları tarihsel gelişim çizgisine oturtup bütünsellik içinde sunmak gerekir. İşte ÜİD-DER kurulduğu günden bu yana işçi sınıfının aktarma kayışı olma iddiasıyla hareket ediyor ve bunu yapıyor. Emekçilerin koronavirüs üzerinden eve hapsedildiği, hak ve özgürlüklere yönelik dizginsiz bir saldırı dalgasının yürütüldüğü koşullarda yaşıyoruz. Ne mutlu ki ÜİD-DER bu zorlu koşullarda da geçmiş ile gelecek arasında köprü kurmak hedefiyle yürüttüğü çalışmalarına yenilerini kattı. ÜİD-DER'in web sitesinde birbiri ardına üretilen yayın akışları sayesinde bugünün işçi kuşakları tarihiyle buluştu. "Emek, Tarih, Yaşam" adlı çalışmasıyla dünya işçi sınıfının mücadele deneyimlerine mercek tutan ÜİD-DER, son olarak "Aylardan Hazirandı İşçiler Tarih Yazdı" yayını akışıyla, 50. yıldönümünde 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini adeta yeniden yaşattı. Bizzat ÜİD-DER'li işçilerin anlamlı ve yoğun emekleri sonucu üretilen yayın akışlarıyla geçmiş bugüne bağlandı, sınıfsal birikim mücadeleye aktıldı.

Bizler örgütlü ve sınıf bilinçli işçileriz. Aynı hemşerimiz Lukianos gibi bizlerin de bir gelecek tasavvuru var. Sömürünün ve savaşların olmadığı, insanların özgürlüğe doyuğu bir yeryüzü cennetine dönüştürmek istiyoruz dünyamızı. Biliyoruz ki "Geçmişten Geleceğe" şiarıyla işçi sınıfının tarihsel kavgasını büyüten ÜİD-DER'in ortaya koyduğu hiçbir çaba karşılıksız kalmayacak. Her geçen gün daha fazla işçi, bu çabaya ortak olacak ve mücadele saflarına katılacak. Çalışmalarıyla bugünün işçi kuşaklarına umut, coşku ve azim veren ÜİD-DER güçlenecek, güçlendikçe gelecek güzel günlere sağlam köprüler kuracak. ■